

953.

**Rozporządzenie
Prezydenta Rzeczypospolitej**

z dnia 3 grudnia 1924 r.

o sposobie trwałego lokowania kapitałów przez osoby prawa publicznego, fundacje i osoby niewłasnowolne oraz o sposobie lokowania kaucyj.

Na zasadzie art. 1 lit. E. p. 4 i art. 2 ustawy z dnia 31 lipca 1924 r. o naprawie Skarbu Państwa i poprawie gospodarstwa społecznego (Dz. U. R. P. № 71, poz. 687) oraz zgodnie z uchwałą Rady Ministrów z dnia 17 listopada 1924 roku stanowią co następuje:

§ 1. Kapitały należące do osób prawa publicznego, fundacyj i do osób niewłasnowolnych oraz do tych osób fizycznych i prawnych, których majątek z jakiegokolwiek powodu znajduje się pod zarządem

kuratora, o ile nie są potrzebne na bieżące wydatki i prowadzenie gospodarstwa w zwykłym trybie, winny być lokowane z bezpieczeństwem pupilarnem w sposób wskazany w niniejszym rozporządzeniu.

§ 2. Za lokatę z bezpieczeństwem pupilarnem kapitałów w § 1 wymienionych uważa się:

- 1) kupno nieruchomości w kraju położonych;
- 2) udzielanie pożyczek pod zastaw nieruchomości w kraju położonych lub na hipotekę tych nieruchomości za zabezpieczeniem prawnym (pupilarnem);
- 3) kupno papierów państwowych lub przez Państwo gwarantowanych;
- 4) kupno listów zastawnych krajowych Towarzystw kredytu długoterminowego, emitowanych za zabezpieczeniem prawnym (pupilarnem);
- 5) umieszczenie kapitałów w instytucjach bankowych i kasach oszczędnościowych na książeczki wkładowe, które z mocy obecnie obowiązujących przepisów dzielnicowych korzystają z prawa papierów posiadających bezpieczeństwo pupilarne, względnie prawo takie uzyskają w przyszłości w drodze ustawodawczej.

§ 3. Zabezpieczenie kapitałów w rozumieniu punktu 2 i 4 § 2 jest prawne (pupilarne) tylko wtedy, gdy suma zobowiązania wraz z poprzedzającemi ją ciężarami nie przekracza połowy rzeczywistej wartości obciążonej nieruchomości miejskiej, względnie dwóch trzecich rzeczywistej wartości obciążonej nieruchomości wiejskiej.

§ 4. Na dobrach powierniczych (fideikomisywnych), na domach obciążonych obowiązkiem demolowania, oraz w lasach, które ze względu na obronę Państwa podlegają ograniczeniu w użytkowaniu i gospodarowaniu, nie wolno lokować kapitałów osób w § 1 wymienionych.

§ 5. Przepisy niniejszego rozporządzenia nie mają zastosowania w wypadku dobrowolnego zabezpieczenia gotówkowych spłat spadkowych współdziedziców niewłasnowolnych, gdy nieruchomy majątek spadkowy wskutek prawnej jego niepodzielności otrzymuje w drodze działów spadkowych jeden ze współdziedziców, jeżeli tylko na nieruchomości tych będzie ustanowione prawo zastawu względnie hipoteka z prawem pierwszeństwa przed wszystkiemi innemi osobistemi długami obejmującego majątek spadkowy.

§ 6. Kaucje z tytułu obowiązku publicznego, o ile nie są składane w gotówce, winny odpowiadać wymogom § 2 p. 2 — 5.

§ 7. Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości władny jest odbierać książeczkom wkładowym poszczególnych instytucyj kredytowych i kas oszczędnościowych charakter papierów posiadających bezpieczeństwo pupilarne.

Uprawnienie to służy Ministrowi Skarbu tylko do dnia 1 stycznia 1926 roku, poczem pozbawienie poszczególnych instytucyj kredytowych i kas oszczędnościowych przywileju, przewidzianego w punkcie 5

§ 2 będzie mogło nastąpić wyłącznie w drodze ustawodawczej.

§ 8. Kapitały osób wymienionych w § 1 ulokowane dotychczas niezgodnie z § 2 niniejszego rozporządzenia winny być wycofane z tych lokat i umieszczone w sposób odpowiadający przepisom niniejszego rozporządzenia.

§ 9. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1925 r. i obowiązuje na całym obszarze Rzeczypospolitej. Przepisy dzielnicowe na obszarze b. dzielnic: austriackiej i pruskiej o lokowaniu kapitałów osób niewłasnowolnych oraz tych, których majątek znajduje się pod zarządem kuratora, zachowują moc obowiązującą z wyjątkiem punktów 1—5 § 194 ces. pat. z dnia 9 sierpnia 1854 roku (Austr. Dz. U. P. № 208) względnie ustępu 1 § 1807 niemieckiego kodeksu cywilnego, w miejsce których ma zastosowanie § 2 niniejszego rozporządzenia.

§ 10. Z dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia przestaje obowiązywać część 2 zdania pierwszego artykułu 268 cz. I tom X zb. pr. ces. ros., zaczynająca się od słów „pieniądze zaś”, a kończąca się słowami „na to pozwalają”.

§ 11. Wykonanie niniejszego rozporządzenia powierza się Ministrowi Skarbu i Sprawiedliwości w porozumieniu z właściwymi ministrami.

Prezydent Rzeczypospolitej: *S. Wojciechowski*

Prezes Rady Ministrów

i Minister Skarbu: *W. Grabski*

Minister Sprawiedliwości: *A. Żychliński*